

[Jens Chr. Christensen.]

partis støtte både til at gennemføre de stillede ændringsforslag og også til at gennemføre lovforslaget i dets helhed, når det kommer til tredje behandling.

**K. Helveg Petersen:** Allerede ved første behandling gav mit parti tilslutning til hovedtrækkene i regeringsforslaget. Der var forskellige indvendinger, og disse indvendinger er der stort set taget hensyn til. Det gælder således § 43, hvor vi krævede, at man, også hvor det drejer sig om militære skydebaneanlæg, må have fredningsplanudvalgets tilladelse. Dette krav er imødekommet.

Det gælder om de fleste ændringsforslag, som nu er stillet, og hvorom der er enighed, at det i helt overvejende grad er ændringer, der tager sigte på at tydeliggøre hensigten med loven. Det gælder således spørgsmålet om minkefarme og placering af stuehuse til landbrugsbygninger, og den klarlæggelse, der her har fundet sted, anser jeg for at være en fordel.

Jeg er enig med hr. Jens Chr. Christensen i, at det er fornuftigt, at reglerne om udskydelsesfrister blev gennemgået og blev ændret. Jeg tror på den anden side, ministeren må have mulighed for at fastsætte en tidsfrist, hvis han ikke skal oversvømmes af krav, som han økonomisk set ikke er i stand til at magte. Begge disse hensyn — hensynet til borgerne og hensynet til ministerens mulighed for at skaffe midler — er der taget højde for.

Jeg er specielt glad for ændringsforslag nr. 8 vedrørende lovens § 57, hvorefter stk. 5 udgår, og for de bemærkninger, der gøres i tilslutning hertil. Det fastslås i bemærkningerne, at det i fremtiden er vejmyndighederne, der har afgørelsen med hensyn til opstilling af henvisningsskilte.

Hidtil har det været sådan, at disse skilte skulle godkendes af vejmyndighederne, men at man skulle indhente tilslutning fra fredningsmyndighederne, fra fredningsnævnet. Det skal man ikke i fremtiden, og det er en fordel, idet det er en affureaukratisering. Det kan nok være en forholdsvis lille ting, men der er ikke spor tvivl om, at det i praksis betyder, at der bliver færre rejser og færre udgifter på et område, som alt taget i betragtning må kunne klares, uden at man skal involvere en hel række forskellige in-

stanser. Jeg går ud fra, at vejmyndighederne vil forstå at tage hensyn både til de næringsdrivende, der har brug for henvisningsskilte, og til de krav, der må stilles ud fra naturfredningsmæssige kriterier.

Endelig er jeg tilfreds med, at der kommer en tilføjelse i naturfredningslovens § 1, stk. 2, som et nyt nr. 4, hvor det fastslås, at forureningsbekæmpelsen indgår som en naturlig del af lovens formål.

Jeg betragter det, der er opnået enighed om, som en nyttig ajourføring, og jeg tror, vi må acceptere, at der med det pres, der vil være på naturværdierne, vil være behov for justeringer fra tid til anden. Det kan godt være, vi ikke synes om det, men vi er nødt til det, fordi vi lever under ansvar over for at bevare naturværdierne. Det kan ikke undgås, at indgreb vil føles som noget tyngende og besværligt, men det offentlige må på sin side sørge for at gennemføre administrationen så lempeligt som muligt for borgerne, bl. a. ved at undgå unødige forsinkelser. Jeg tror, der er taget skyldigt hensyn til de to sider af sagen: hensynet til naturfredningsopgaven og hensynet til borgerne, og jeg kan anbefale lovforslaget til vedtagelse ved tredje behandling.

**Jens Foged:** Det er i anledning af fredningslovens § 47 a, jeg gerne vil gøre et par bemærkninger. Det bestemmes her vedrørende beplantninger i nærheden af åløb, hvis bundbredde er over 2 m, at man inden for de nærmeste 150 m ikke må foretage nogen beplantning, uden at man har fredningsnævnets tilladelse. I den forbindelse vil jeg gerne, da jeg jo ikke har deltaget i udvalgsarbejdet, have ministeren til her fra folketingets talerstol nærmere at gøre rede for, hvad man forstår ved „beplantning“ i denne sammenhæng. Kan læplantning ikke gennemføres? I mange af de vestjyske egne er det sådan, at åløbet snor sig tæt ind under sandbrinker, hvor det er nødvendigt med læplantning, og i så tilfælde ville det dog være en urimeligt forsinkende foranstaltning, om man skal mobilisere et fredningsnævn, hvis en landmand fandt det rimeligt at plante læhegn. Det kan være læhegn ikke alene for sandflugt, men også til læ for dyrene. Dertil kommer, at der er læplantningsforeninger, som gennemfører kilometerlange læplantninger, helst uden brud nogen ste-